

UZASADNIENIE

1. Projektowana ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) – zwanej dalej „u.d.i.p.”.

2. Obecnie obowiązująca regulacja ustawowa dotyczy przede wszystkim jawności informacji i powiązanego z nią prawa do informacji oraz ochrony informacji (dwa najbardziej rozbudowane reżimy prawne odnoszą się do ochrony informacji niejawnych oraz ochrony danych osobowych).

Konstytucja RP jako zasadę przewiduje jawność (dostępność) informacji dotyczącej działalności władzy publicznej i innych podmiotów wykonujących zadania tej władzy (art. 61 ust. 1), ale także umożliwia ograniczenie dostępności informacji z powołaniem się na dobra określone w art. 61 ust. 3. Ze względu na zasadę proporcjonalności wynikającą z art. 61 ust. 3 i art. 31 ust. 3 ograniczenia dostępności informacji mogą następować jedynie w drodze ustawy. Również przepisy przewidujące dostęp do informacji w zakresie, w jakim ograniczają prawo do prywatności i inne gwarancje konstytucyjne, mogą zostać wprowadzone tylko na podstawie ustawy (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Przepisy w omawianym zakresie są objęte zatem zasadą wyłączności ustawowej.

Jednocześnie w Polsce nie obowiązują, mające charakter uniwersalny, przepisy dotyczące ponownego wykorzystywania informacji publicznej czy też innego rodzaju informacji przetwarzanej przez podmioty wykonujące zadania publiczne. Natomiast sam zwrot „ponowne wykorzystywanie informacji publicznej” nie jest używany w języku prawnym. Jedynie w nielicznych ustawach szczególnych znajduje się szczątkowa regulacja, przeznaczona dla wąskich kategorii informacji, określająca zasady wykorzystywania informacji przez podmioty niewykonujące zadań publicznych. Jako przykład można podać ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.), która przewiduje możliwość odpłatnego udostępniania danych Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (w inny sposób niż zamieszczanie ich na e-PUAP), na potrzeby ich „wykorzystywania w celach komercyjnych i niekomercyjnych” (art. 39 ust. 2, wszedł w życie 1 lipca 2011 r.).

3. Podstawowym celem projektowanych zmian jest wprowadzenie do krajowego porządku prawnego nowego (piątego) trybu dostępu do informacji publicznej oraz zasad ponownego wykorzystywania informacji publicznych, które zostały określone w dyrektywie 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. dotyczącej ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego. Ponadto wprowadza się inne zmiany, które wykraczają poza dyrektywę 2003/98/WE.

4. W pierwszej kolejności ze względu na wprowadzenie nowego rozdziału do u.d.i.p. dokonuje się zmiany jej tytułu, w którym podkreśla się, że przepisy ustawy odnoszą się do dwóch powiązanych ze sobą zagadnień „dostępu do informacji publicznej” oraz „ponownego wykorzystywania informacji publicznej”.

5. Aktualnie art. 1 ust. 1 u.d.i.p. określa, jak należy rozumieć informację publiczną oraz wyznacza zakres przedmiotowy. Ze względu na rozszerzenie przedmiotu u.d.i.p. o kwestie związane z ponownym wykorzystywaniem informacji publicznej wprowadza się postanowienia, polegające na dookreśleniu przedmiotu u.d.i.p. o tę nową instytucję prawną. W związku z powyższym, w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. wskazuje się, iż „każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy oraz podlega udostępnieniu i ponownemu wykorzystywaniu na zasadach oraz w trybie określonych w niniejszej ustawie”.

6. W związku ze zmianą art. 1 u.d.i.p. dodaje się w art. 2 u.d.i.p. ust. 2a, który rozstrzyga o relacji między z jednej strony konstytucyjnymi gwarancjami „prawa do informacji” (art. 61 Konstytucji RP) oraz „wolności wypowiedzi” (art. 54 Konstytucji RP), z drugiej zaś projektowanymi ustawowymi zasadami ponownego wykorzystywania informacji publicznej, a także wskazuje się na wyraźne rozróżnienie instytucji ponownego wykorzystywania informacji publicznej od jej rozpowszechniania. Do ustawy została wprowadzona, wzorowana na art. 1 ust. 3 ww. dyrektywy zasada potwierdzająca, iż ponowne wykorzystywanie nie narusza prawa do informacji publicznej oraz wolności jej rozpowszechniania.

Ponadto rozszerzenie zakresu przedmiotowego ustawy o „ponowne wykorzystywanie informacji publicznej” rodzi konieczność sformułowania prawa, iż każdemu przysługuje prawo do jej ponownego wykorzystywania. Takie rozwiązanie jest konsekwencją nałożenia obowiązku na podmioty zobowiązane do przekazywania informacji publicznych do ponownego wykorzystywania. Korelatem tego obowiązku będzie nowa kategoria uprawnienia przysługująca każdemu. W tym zakresie ustawa będzie bardziej korzystna dla korzystających z informacji sektora publicznego w porównaniu do postanowień dyrektywy 2003/98/WE.

W dyrektywie nie nakłada się na podmioty sektora publicznego wspomnianego powyżej obowiązku, a co z tym związane nie można mówić o prawie zainteresowanego do ponownego wykorzystania informacji (motyw 9 preambuły dyrektywy 2003/98/WE).

7. Kolejna zmiana w u.d.i.p., polegająca na dodaniu nowego art. 5a, dotyczy ustanowienia odrębnej kategorii ograniczenia dostępności do informacji publicznej.

8. Nowa regulacja dotyczy:

- 1) stanowisk, opinii, instrukcji lub analiz sporządzonych przez lub na zlecenie Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, na potrzeby:
  - a) dokonania rozstrzygnięcia lub złożenia oświadczenia woli w procesie gospodarowania mieniem Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, w tym komercjalizacji i prywatyzacji tego mienia,
  - b) postępowań przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi, z udziałem Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego,
- 2) instrukcji negocjacyjnych oraz uzgodnionych projektów umów międzynarodowych w rozumieniu ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z 2002 r. Nr 216, poz. 1824, z 2010 r. Nr 213, poz. 1395 oraz z 2011 r. Nr 117, poz. 676),
- 3) instrukcji negocjacyjnych dla przedstawicieli organów administracji rządowej uczestniczących w pracach Rady Europejskiej oraz Rady Unii Europejskiej i jej organów przygotowawczych.

Dostęp do ww. dokumentów podlega ograniczeniu do czasu odpowiednio dokonania ostatecznego rozstrzygnięcia, złożenia oświadczenia woli w procesie gospodarowania mieniem, ostatecznego zakończenia postępowania lub podpisania umowy międzynarodowej, ostatecznego zakończenia prac nad daną kwestią w Radzie Europejskiej oraz Radzie Unii Europejskiej i jej organach przygotowawczych ze względu na ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa.

9. Istotną przesłanką ograniczenia dostępu do pewnych informacji będzie fakt trwania procesu gospodarowania mieniem Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, w tym moment komercjalizacji albo prywatyzacji. Minister Skarbu Państwa w procesie komercjalizacji i prywatyzacji realizuje swoje kompetencje w sferze dominium, co oznacza,

iż jest stroną mającą takie same prawa i obowiązki jak pozostali uczestnicy procesów gospodarczych. Udostępnienie stanowisk, opinii, analiz na zbyt wczesnym etapie danego procesu gospodarczego negatywnie odbija się w sferze interesu Skarbu Państwa przez pogorszenie jego pozycji negocjacyjnej. Należy zaznaczyć, iż po zakończeniu tego procesu takie informacje będą mogły być udostępniane i ponownie wykorzystywane na zasadach określonych w przepisach zmienianej ustawy.

10. Drugą kategorią dokumentów, do których dostęp będzie ograniczony, będą stanowiska, opinie, instrukcje i analizy sporządzone przez lub na zlecenie Rzeczypospolitej Polskiej lub Skarbu Państwa na potrzeby postępowań przed sądami, trybunałami i innymi organami orzekającymi, z udziałem Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego. Przy podejmowaniu decyzji w sprawach spornych – w szczególności w związku z toczącymi się postępowaniami sądowymi lub arbitrażowymi – organy reprezentujące Skarb Państwa często posługiwać się muszą zewnętrznymi opiniami prawnymi (lub wewnętrznymi stanowiskami). Opinia taka przedstawiać musi ryzyka procesowe, istniejące po stronie Skarbu Państwa lub Rzeczypospolitej Polskiej. Często zdarza się, że po zapoznaniu się z ryzykami procesowymi właściwy organ podejmuje decyzje o kontynuowaniu postępowania.

Kierunek zaproponowanych zmian ustawowych odzwierciedlają poglądy orzecznictwa sądownoadministracyjnego. W wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. I OSK 89/09, publ. LEX nr 590773, Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, iż: „Opinia prawna sporządzona na użytek organu administracji publicznej w przedmiocie zasadności wszczęcia w przyszłości postępowania w konkretnej sprawie cywilnej, nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.”

11. Ponadto ogranicza się dostęp do instrukcji negocjacyjnych oraz uzgodnionych projektów umów międzynarodowych w rozumieniu ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych, a także instrukcji negocjacyjnych dla przedstawicieli organów administracji rządowej uczestniczących w pracach Rady Europejskiej oraz Rady Unii Europejskiej. Dostęp do ww. dokumentów zostaje ograniczony odpowiednio do czasu podpisania umowy, ostatecznego zakończenia prac nad daną kwestią w Radzie Europejskiej oraz Radzie Unii Europejskiej i jej organach przygotowawczych. Dotychczasowe przepisy z jednej strony określały zamknięty katalog przypadków, w których prawo dostępu do informacji publicznej podlegało ograniczeniu – m.in. w przypadku informacji niejawnych oraz innych tajemnic ustawowo chronionych (art. 5 u.d.i.p.), z drugiej zaś wprowadzały

otwarty katalog informacji publicznych podlegających udostępnieniu (art. 6 ust. 1 u.d.i.p.). Oznacza to, iż proces przygotowania wniosku o zgodę Prezesa Rady Ministrów na rozpoczęcie negocjacji, instrukcja negocjacyjna, a następnie tekst parafowanej umowy międzynarodowej nie podlega szczególnej ochronie na podstawie u.d.i.p. Taki stan rzeczy wywoływał daleko idące konsekwencje, bezpośrednio godzące w interesy finansowe Skarbu Państwa. Udostępnienie instrukcji negocjacyjnej i ewentualne przekazanie jej partnerowi traktatowemu postawiłoby polską delegację w gorszej pozycji negocjacyjnej jeszcze przed rozpoczęciem rozmów. Ponadto, zgodnie ze zwyczajem międzynarodowym, do momentu podpisania umowy jej tekst nie jest podawany do informacji publicznej, w celu uniknięcia dezinformacji oraz prób ingerencji w proces negocjacyjny. Podobnie jak w przypadku instrukcji negocjacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych, udostępnienie instrukcji negocjacyjnych przedstawicielom organów administracji rządowej uczestniczących w pracach Rady Europejskiej oraz Rady Unii Europejskiej i jej organów przygotowawczych wywołuje daleko idące konsekwencje, mogące bezpośrednio godzić w interesy finansowe Skarbu Państwa. Ponadto przekazanie takiej instrukcji do publicznej wiadomości przed zakończeniem prac nad daną kwestią w Radzie Europejskiej oraz Radzie Unii Europejskiej i jej organach przygotowawczych stawiałoby polską delegację w znacznie gorszej sytuacji negocjacyjnej w stosunku do pozostałych państw członkowskich oraz instytucji UE jeszcze przed rozpoczęciem rozmów, a także w toku procesu decyzyjnego.

12. W następstwie dodania w u.d.i.p. art. 5a – w art. 5 ust. 1 u.d.i.p., który wraz z ust. 2 ustanawia podstawy dopuszczalności ograniczenia prawa do informacji publicznej, zastrzeżono, iż prawo do informacji publicznej, o którym mowa w nowym art. 5a, podlega ograniczeniu w zakresie określonym w tym przepisie.

13. Kolejna zmiana w u.d.i.p. polega na wprowadzeniu instytucji centralnego repozytorium informacji publicznych – nowego trybu udostępniania informacji publicznej i jej ponownego wykorzystywania.

14. W tym celu wprowadza się pojęcie „zasobu informacyjnego”, tj. szczególnego rodzaju informacji publicznych o szczególnym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, które ze względu na sposób przechowywania i udostępniania zapewniają użyteczność i efektywność ich ponownego wykorzystywania. Kryterium umieszczenia informacji publicznej w repozytorium jest jego szczególna przydatność do tworzenia na jego podstawie wartości dodanej (art. 9a niniejszej ustawy).

15. Przyjęte rozwiązanie polega na tym, że wyznaczone podmioty publicznoprawne przekazują określone przez Prezesa Rady Ministrów zasoby informacyjne do centralnego repozytorium (lub wskazują ich położenie – w przypadku przechowywania ich we własnym repozytorium), pod warunkiem ich uprzedniego opracowania w celu spełnienia wymogów przewidzianych dla zasobu informacyjnego. Obowiązek przekazywania obejmuje zarówno jednorazowe przeniesienie do repozytorium posiadanego zasobu informacyjnego, jak i następnie cykliczne uzupełnianie centralnego repozytorium o nowe zbierane lub tworzone informacje. Natomiast kompetencją ministra właściwego do spraw informatyzacji jest weryfikacja poprawności przekazywanych informacji, a następnie organizacja ich przetwarzania w centralnym repozytorium (w tym udostępniania zasobu informacyjnego osobom zainteresowanym).

16. Regulacja ustawowa będzie uzupełniona w tym zakresie przez rozporządzenie Rady Ministrów, w którym zostaną uregulowane szczegółowe zagadnienia techniczne i organizacyjne prowadzenia centralnego repozytorium. Minister właściwy do spraw informatyzacji uzyska w ten sposób dodatkowe narzędzia umożliwiające stworzenie wspólnego katalogu, koordynację przetwarzania zasobu informacyjnego i jednocześnie zapewniające ich otwartość, wysoką jakość, nieograniczoną dostępność i użyteczność.

17. Z uwagi na różnorodny charakter informacji publicznych w naszym państwie, implementacja zasad, o których mowa powyżej, w sposób jednolity dla wszystkich zasobów wydaje się niemożliwa. Zasady te powinny zatem być ustalane każdorazowo przez Prezesa Rady Ministrów, w drodze rozporządzeń, w zależności od rodzaju udostępnianej informacji publicznej. W rozporządzeniach Prezes Rady Ministrów określi zasób informacyjny przeznaczony do umieszczenia w centralnym repozytorium, a także zasady organizacji i warunki techniczne zasobu.

18. Wprowadzenie instytucji ponownego wykorzystywania informacji publicznej wiąże się z potrzebą ujednoczenia kontroli sądowej i objęcia wszystkich spraw indywidualnych kognicją sądu administracyjnego.

19. Nowa regulacja uchyla art. 22 u.d.i.p. oraz wprowadza zmiany w art. 21 u.d.i.p. Proponuje się, aby do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej oraz o ponowne jej wykorzystywanie stosować przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z tym że przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi. Skarga będzie rozpatrywana w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

20. Dotychczas w u.d.i.p. znajdują się trzy rozdziały. Oprócz rozdziałów zawierających przepisy ogólne oraz przepisy dostosowujące i końcowe, w ustawie znajduje się rozdział 2 poświęcony dostępowi do informacji publicznej. Kontynuując systematykę, wprowadza się nowy rozdział 2a „Ponowne wykorzystywanie informacji publicznej”, zawierający przepisy regulujące zasady ponownego wykorzystywania informacji publicznej.

21. W pierwszym artykule nowego rozdziału (art. 23a) został określony zakres stosowania nowej regulacji. W tym miejscu projektowe przepisy implementują definicję „podmiotu prawa publicznego”, „ponownego wykorzystywania” oraz „dokumentu”, w rozumieniu odpowiednio art. 2 pkt 2 i 3 oraz pkt 4 dyrektywy 2003/98/WE.

22. Wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej informacji lub jej części, niezależnie od sposobu jej utrwalenia (w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej), będącej w posiadaniu podmiotów zobowiązanych oraz podmiotów, których organ zarządzający znajduje się pod nadzorem organu władzy publicznej lub innego podmiotu wykonującego zadanie publiczne, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych, innych niż jej pierwotny, publiczny cel wykorzystania, dla którego została wytworzona, stanowi ponowne wykorzystywanie i odbywa się na zasadach przewidzianych w nowym rozdziale (nowy art. 23a ust. 1).

23. W art. 23a określony został także zakres podmiotowy regulacji, wyłączenia podmiotowe i przedmiotowe, a także reguły kolizyjne w przypadku innych ustaw normujących wykorzystywanie informacji publicznych.

Zakres podmiotowy regulacji obejmuje:

- 1) Prezesa Rady Ministrów,
- 2) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych,
- 3) inne państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej,
- 4) inne osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:
  - a) finansują je w ponad 50 % lub
  - b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub

c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub

d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego,

5) związki podmiotów, o których mowa wyżej.

24. W ślad za dyrektywą 2003/98/WE projekt ustawy zawiera szeroki katalog zwolnień oraz normy kolizyjne potrzebne do określenia relacji z innymi ustawami regulującymi wykorzystywanie informacji. Wyjątki podmiotowe określone w ww. dyrektywie są związane z realizacją przez wskazane podmioty celów badawczych i naukowych, jak również publicznej radiofonii i telewizji. Oprócz tego w noweli ustawy proponuje się zamieszczenie norm kolizyjnych, których zadaniem będzie określenie wzajemnego stosunku projektowanej ustawy oraz innych ustaw regulujących wykorzystywanie informacji publicznej. Przepisy o ponownym wykorzystywaniu nie będą naruszały zasad innych ustaw, które określają szczególne zasady wykorzystywania informacji publicznej. Odrębne ustawy powinny jednak gwarantować zasady wynikające z projektowanej ustawy, w tym zasady przejrzystości, niedyskryminacji i niewyłączności.

25. W dodawanym art. 23b określono zasady ogólne ponownego wykorzystywania informacji publicznej.

26. W dniu 7 kwietnia 2011 r. Prezes Rady Ministrów spotkał się z przedstawicielami organizacji pozarządowych i przedsiębiorców związanych z branżą internetową. W efekcie tego spotkania projekt poddany został dodatkowym konsultacjom społecznym. Zdaniem strony społecznej podstawową wadą proponowanej regulacji jest pozostawienie podmiotom zobowiązanym swobody w zakresie wyboru (warunkowego bądź bezwarunkowego) trybu udostępniania informacji do jej ponownego wykorzystania. Organizacje podniosły, że w porządku przyjęcia proponowanych rozwiązań podmioty administracji państwowej uzyskają nadmierne prawa, ograniczające obywatelskie „prawo do wiedzy”. Podniosły także, że uprawnienia te przyczyniłyby się do wprowadzenia quasi-wyłącznego prawa dysponowania dokumentami, które zgodnie z ustawą – Prawo autorskie oraz ustawą o ochronie baz danych należą do domeny publicznej. Organizacje społeczne złożyły wniosek mający na celu wprowadzenie zasady bezwarunkowego wykorzystania informacji publicznej, przy jednoczesnym sprecyzowaniu w drodze ustawy katalogu sytuacji, w których określone warunki mogłyby być wprowadzane.

27. W związku z powyższym art. 23b stanowi, iż podstawową zasadą udostępniania informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystywania jest udostępnianie bez ograniczeń warunkami i bezpłatnie.

28. Jednocześnie u.d.i.p. określać będzie katalog warunków ponownego wykorzystywania informacji publicznej, jakie podmiot zobowiązany może ustanowić, udostępniając informację publiczną do ponownego wykorzystywania. Dotyczą one:

- 1) obowiązku poinformowania o źródle i czasie wytworzenia i pozyskania informacji publicznej od podmiotu zobowiązanego,
- 2) obowiązku dalszego udostępniania pozyskanej informacji innym użytkownikom,
- 3) obowiązku informowania o przetworzeniu informacji ponownie wykorzystywanej,
- 4) zakresu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za przekazywane informacje.

Ponadto, podmiot zobowiązany określa sposób korzystania z informacji publicznych spełniających cechy utworu w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.¹⁾) lub stanowiących bazę danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 176, poz. 1238) zapewniający możliwość dowolnego wykorzystywania utworu, do celów komercyjnych i niekomercyjnych, tworzenia i rozpowszechniania kopii utworu, w całości lub we fragmentach oraz wprowadzania zmian i rozpowszechniania utworów zależnych.

29. Dyrektywa 2003/98/WE przewiduje, aby państwa członkowskie udostępniały warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej w formacie cyfrowym (art. 8 ust. 2 dyrektywy 2003/98/WE). Wymóg ten został implementowany w nowym art. 23b ust. 4.

30. W ustawie przesądzono, że podmiot zobowiązany może nałożyć opłatę za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej udostępnianej na wniosek o ponowne wykorzystywanie tej informacji, jeżeli przygotowanie informacji w sposób wskazany we wniosku wymaga poniesienia dodatkowych kosztów.

31. W opisanym przypadku, nakładając opłatę, uwzględnia się koszty przygotowania i przekazania informacji publicznej w określony sposób i w określonej formie oraz inne czynniki, jakie będą brane pod uwagę przy nietypowych wnioskach o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej. Chodzi o takie nietypowe zlecenia, które mogą mieć wpływ w szczególności na koszt lub czas przygotowania i przekazania informacji w danym

---

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 21, poz. 164, Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016.

podmiocie zobowiązanym. Przepis ten odpowiada dyrektywie 2003/98/WE. Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu przygotowania i przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania w określony sposób i w określonej formie.

32. Terminologia określająca poszczególne elementy opłat odpowiada pojęciom występującym w innych ustawach, co powinno ułatwić kontrolę prawidłowości ich nakładania. Kategoria „kosztów bezpośrednich” występuje między innymi w ustawie o rachunkowości. Za bezpośrednie koszty uznaje się wszystkie te koszty, które można bezpośrednio powiązać z przekazaniem informacji publicznej w określony sposób i w określonej formie (np. drogą teletransmisji). Składają się na nie przede wszystkim różnego rodzaju materiały, których zużycie można przyporządkować do przekazania informacji publicznej, jak i płace bezpośrednio, a więc płace pracowników zatrudnionych przy przekazywaniu informacji publicznej.

33. Udostępniając informację publiczną w celu ponownego wykorzystywania, podmiot zobowiązany musi uwzględnić szereg, ustanowionych w ustawie, zasad. Zaliczyć do nich należy następujące zasady: niedyskryminacji (nowy art. 23d), niewyłączności (nowy art. 23e) i przejrzystości (nowy art. 23h).

34. Zgodnie z zasadą niedyskryminacji przekazanie informacji publicznej powinno nastąpić na warunkach, które wyeliminowałyby lub ograniczyły konkurencję. Do takiego niekorzystnego zjawiska mogłoby dojść w przypadku oferowania przez podmiot zobowiązany zróżnicowanych warunków dla podobnych (porównywalnych) sytuacji wykorzystywania informacji publicznej. Z tych przyczyn w ustawie wprowadzono zakaz stosowania w umowach z osobami zainteresowanymi niejednorodnych warunków przekazywania informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania.

35. W art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/98/WE wprowadzono generalny zakaz zawierania umów wyłącznych z wyjątkiem sytuacji, gdy jest to niezbędne dla zapewnienia świadczenia usług w interesie publicznym (ust. 2). Przyjętą w dyrektywie zasadą jest, że każdej osobie zainteresowanej ponownym wykorzystywaniem informacji publicznej powinna zostać stworzona możliwość zawarcia odpowiedniej umowy w przedmiocie przekazania tych informacji. Naruszenie powyższej zasady stanowią umowy przyznające prawo do korzystania z informacji publicznej tylko jednemu podmiotowi. Z tych przyczyn w ustawie przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym warunki ponownego przekazywania informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania nie mogą wprowadzać ograniczenia korzystania z tej

informacji przez innych użytkowników. Zawarcie umowy wyłącznej jest dopuszczalne jedynie wyjątkowo, w sytuacji gdy jest to niezbędne do prawidłowego wykonywania zadań publicznych. Równocześnie z racji wspomnianej już wyżej zasady transparentności, w przypadku gdy warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej przewidują przyznanie wyłączności danemu podmiotowi (osobie zainteresowanej), ich treść powinna być ogłaszana na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej (dalej „BIP”).

36. Zgodnie z zasadą przejrzystości, w przypadku warunkowego udostępnienia informacji publicznych na cele ponownego wykorzystywania, podmioty sektora publicznego mają obowiązek publicznego ogłoszenia tych warunków. Dzięki temu osoby zainteresowane mogą dokonać sprawdzenia warunków jeszcze przed podjęciem pozytywnej decyzji o zawarciu umowy w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Zasada ta wymaga podania nie tylko informacji o warunkach ponownego wykorzystywania, ale także informacji o środkach przysługujących osobom zainteresowanym w przypadku odmowy udostępnienia informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania albo kwestionowania przez nie zaproponowanych warunków udostępnienia, jak również o czynnikach, jakie będą brane pod uwagę przy obliczaniu opłat za zlecenie nietypowe. Istotne znaczenie ma także obowiązek podania informacji o dostępności danej informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania.

37. W art. 23f proponuje się w zakresie formatów danych wykorzystanie przepisów o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, które zapewnią optymalne wykorzystywanie informacji publicznych. Przepisy te zapewniają jednolite formaty danych oraz protokoły komunikacyjne i szyfrujące dla informacji będących przedmiotem transferu.

38. Drugie przewidziane w tym przepisie rozwiązanie wyłącza obligatoryjność dodatkowego opracowywania informacji dla potrzeb realizacji wniosku o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej. Chodzi o sytuacje, gdy dokonanie określonych we wniosku czynności wymaga nieproporcjonalnego wysiłku, przekraczającego proste operacje na informacji.

39. Przekazanie informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania składa się, na wzór rozwiązania przewidzianego w dyrektywie 2003/98/WE, z dwóch faz. W pierwszej podmiot zobowiązany wykonuje czynności administracyjnoprawne. W drugiej zawierana jest cywilnoprawna umowa pomiędzy podmiotem zobowiązanym a osobą zainteresowaną. Jej

treść stanowią zaakceptowane przez strony warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej.

40. W ramach „administracyjnoprawnej” fazy przekazywania informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania, podmiot zobowiązany dokonuje czynności materialno-technicznej (faktycznej), polegającej na: zamieszczeniu informacji publicznej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej (BIP), jej udostępnieniu publicznie w inny sposób (np. zamieszczenie w internetowym serwisie podmiotu, wprowadzeniu do obrotu egzemplarzy zawierających informację itp.), w centralnym repozytorium lub przekazaniu informacji publicznej na wniosek osoby zainteresowanej.

41. Jedyne wyjątkowo powstanie potrzeba wydania przez podmiot zobowiązany decyzji administracyjnej. Będzie tak w szczególności wówczas, gdy w wyniku rozpatrzenia wniosku osoby zainteresowanej podmiot zobowiązany odmówi udostępnienia informacji publicznej albo osoba zainteresowana sprzeciwi się przedstawionym przez podmiot zobowiązany warunkom przekazania. Do decyzji odmawiających udostępnienia informacji publicznej do wykorzystywania oraz stwierdzającej warunki wykorzystywania zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, co powoduje, że rozstrzygnięcie podmiotu zobowiązanego podlega kontroli instancyjnej, a następnie sądownoadministracyjnej. W ten sposób zostanie spełniony warunek zawarty w dyrektywie 2003/98/WE, aby wnioskodawca został poinformowany o przyczynach odmowy, a od samego rozstrzygnięcia przysługiwały środki odwoławcze.

42. W przypadku informacji publicznych zamieszczonych na stronie podmiotowej BIP lub w centralnym repozytorium zasadą jest, że osoba zainteresowana pobiera je, bez konieczności składania odrębnych wniosków. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy osoba zainteresowana zamierza wykorzystywać informacje publiczne zamieszczone na stronie podmiotowej BIP lub w centralnym repozytorium, lub w inny sposób publicznie udostępnione, na innych warunkach niż to określił podmiot zobowiązany. W takim przypadku zachodzi potrzeba złożenia wniosku. Osoba zainteresowana będzie musiała również złożyć wniosek, gdy na cele ponownego wykorzystywania przekazana ma być informacja publiczna niezamieszczona na stronie podmiotowej BIP lub w centralnym repozytorium. Wniosek powinien zostać rozpatrzony bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż 20 dni od jego otrzymania.

43. Z podjęciem działań polegających na przekazaniu informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania wiąże się obowiązek wskazania przez podmiot zobowiązany,

czy do przekazania dochodzi bezwarunkowo, czy też zostały ustanowione określone warunki. Należy podkreślić, że osobom zainteresowanym została zapewniona możliwość kwestionowania treści poszczególnych warunków, a także wysokości opłat za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej nałożonych w związku z wnioskiem wymagającym poniesienia dodatkowych kosztów.

44. Ponadto brak odpowiednich informacji w menu przedmiotowym strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, w kategorii „Ponowne wykorzystywanie informacji publicznych”, uważa się za zgodę na ponowne wykorzystywanie udostępnianej informacji publicznej bez ograniczeń warunkami. Wprowadzenie takiego rozwiązania usuwa stan niepewności prawnej po stronie osoby zainteresowanej odnośnie do bezwarunkowego lub warunkowego charakteru przekazania informacji publicznej przez podmiot zobowiązany.

45. Warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej, a także wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej nałożonych w związku z wnioskiem wymagającym poniesienia dodatkowych kosztów stanowią ofertę w rozumieniu art. 66 ustawy z dnia 23 czerwca 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm. – dalej „k.c.”) W przypadku ich przyjęcia przez osobę zainteresowaną dochodzi do zawarcia przez nią umowy cywilnoprawnej z podmiotem zobowiązanym. Zastosowanie znajdują wówczas przepisy k.c. dotyczące zawierania umów przez ofertę i jej przyjęcie, w tym ofertę w postaci elektronicznej (art. 66 i nast. k.c.). Zatem w przypadku naruszenia warunków określonych w umowie zastosowanie znajdują ogólne zasady odpowiedzialności cywilnoprawnej.

46. W art. 23g uregulowano procedurę rozpatrywania wniosków o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej.

Tryb wnioskowy znajdzie zastosowanie, gdy:

- a) informacja nie została w ogóle zamieszczona na stronie BIP lub w centralnym repozytorium, chyba że została rozpowszechniona w inny sposób i zostały określone warunki jej ponownego wykorzystywania, albo
- b) wnioskodawca zamierza wykorzystywać informacje publiczne na warunkach innych niż zostały dla nich określone.

W pozostałych przypadkach nie ma bowiem potrzeby występowania z indywidualnym wnioskiem.

47. Każdy zainteresowany otrzymaniem informacji publicznych do ponownego wykorzystywania uzyska uprawnienie do złożenia wniosku w tym przedmiocie. Wzór

wniosku o przekazanie informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystywania określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw informatyzacji.

Podmiot zobowiązany jest zobligowany do rozpatrzenia wniosku w terminie 20 dni od dnia otrzymania (maksymalny termin przewidziany w dyrektywie 2003/98/WE). W sprawach szczególnie skomplikowanych można przedłużyć załatwienie sprawy o kolejnych 20 dni, po uprzednim powiadomieniu wnioskodawcy.

48. W wyniku rozpatrzenia wniosku podmiot zobowiązany przekazuje informację w celu ponownego wykorzystywania bez ograniczenia warunkami (w przypadku posiadania informacji publicznej przez wnioskodawcę zawiadamia go o braku ograniczenia warunkami ponownego wykorzystywania), przedstawia ofertę zawierającą warunki ponownego wykorzystywania, a także wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej nałożonych w związku z wnioskiem wymagającym poniesienia dodatkowych kosztów albo odmawia ponownego wykorzystywania informacji publicznej, gdy dostęp do informacji publicznej został ustawowo ograniczony lub też gdy ponowne wykorzystywanie informacji publicznej naruszy prawa własności intelektualnej przysługujące osobom trzecim. Podmiot może także odmówić ponownego wykorzystywania informacji publicznej, gdy konsekwencją wykonania wniosku będzie konieczność dodatkowego opracowania informacji.

49. Do decyzji odmawiających ponownego wykorzystywania oraz stwierdzającej warunki wykorzystywania zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, co powoduje, że rozstrzygnięcie podmiotu zobowiązanego podlega kontroli instancyjnej, a następnie sądownoadministracyjnej.

50. Wprowadzenie do krajowego porządku prawnego nowych regulacji dotyczących zasad ponownego wykorzystywania informacji publicznej determinują wprowadzenie zmian dostosowujących aktualnie obowiązujące przepisy prawne do regulowanej materii.

51. Ustawa z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych już w aktualnym stanie prawnym w wąskim zakresie dopuszcza ponowne wykorzystywanie danych pochodzących ze zbiorów meldunkowych, zbioru PESEL oraz ewidencji wydanych i unieważnionych dowodów osobistych. Chodzi o wykorzystywanie danych rejestrowych w celach badawczych, statystycznych, badania opinii publicznej i badania rynku. Zmiany w art. 44h wskazanej ustawy obejmują zniesienie uznania dla organu ewidencyjnego do udostępnienia danych w ww. celach oraz dodanie nowego przepisu, który w zakresie ponownego wykorzystywania danych, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 tejże ustawy, będzie odsyłać do zasad ponownego wykorzystywania określonych w niniejszej ustawie.

Powyższe zmiany zostaną wprowadzone odpowiednio także do ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności. Co prawda obecnie obowiązującą ustawę z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych zastąpią 2 ustawy (pierwsza, wspomniana, o ewidencji ludności, druga – o dowodach osobistych), ale tylko w pierwszej z nich przewiduje się przepisy dot. ponownego wykorzystywania informacji z rejestru publicznego.

52. W ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej unormowania – w obszarze ponownego wykorzystywania informacji publicznej – wymagają dwa zagadnienia:

- a) wykorzystywanie przez służby statystyki publicznej do realizacji zleceń/zamówień informacji zgromadzonych w związku z wykonywaniem zadań publicznych,
- b) ponowne wykorzystywanie danych znajdujących się w rejestrach publicznych („krajowe rejestry publiczne”) prowadzonych przez służby statystyki publicznej.

W obecnym brzmieniu ustawy o statystyce publicznej służbom statystyki publicznej pozostawiono uznanie w przedmiocie przyjęcia indywidualnego zamówienia lub zlecenia (art. 21 ust. 2), a czynności w ich wykonaniu „mogą odbywać się wyłącznie na zasadzie udziału dobrowolnego” (art. 21 ust. 3).

53. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym w art. 80c wprowadza szczególne zasady przekazywania do ponownego wykorzystywania danych z centralnej ewidencji pojazdów po ich zanonimizowaniu.

W związku z tym wprowadza się zmiany, zgodnie z którymi przepis art. 80c ust. 5 w sposób jednoznaczny potwierdza (przez odpowiednie odesłanie) stosowanie w tym zakresie zasad ponownego wykorzystywania określanych w projektowanej ustawie.

54. W ustawie z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne zasadna jest zmiana terminologii (użycie zwrotu „ponowne wykorzystywanie” zamiast „udostępnianie”) oraz zrezygnowanie z uznania administracyjnego.

Oprócz tego dodaje się w art. 110 ww. ustawy normę, na podstawie której do ponownego wykorzystywania zastosowanie znajdzie ustawa o dostępie do informacji publicznej i jej ponownym wykorzystywaniu.

55. Zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej dotyczą przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), które wchodzi w życie w lipcu 2011 r. Przepisy ustawy odnoszące się do

funkcjonowania CEIDG w sposób szczególnie regulują również ponowne wykorzystywanie danych ewidencyjnych (art. 39 ust. 2 – 7).

Celem zmian pozostaje usunięcie przepisów sprzecznych z dyrektywą 2003/98/WE oraz zastosowanie do ponownego wykorzystywania danych CEIDG przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej i jej ponownym wykorzystywaniu.

56. Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne w art. 15 zawiera regulację o charakterze uniwersalnym dotyczącą dostępu do danych zawartych w rejestrach publicznych w celu realizacji zadania publicznego. Zmiana ma rozróżnić cele wykorzystywania danych rejestrowych (na cele publiczne i niepubliczne), a w przypadku innego celu niż wykonanie zadania publicznego nowela odsyła do zasad określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej i jej ponownym wykorzystywaniu. W systemie prawa krajowego takie rozwiązanie pozwoli na uporządkowanie zasad wykorzystywania danych z rejestrów publicznych.

57. Art. 11 ustawy określa maksymalny limit wydatków na lata 2012 – 2021 oraz mechanizmy korygujące, o których mowa w art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, mające zastosowanie w przypadku przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitów wydatków oraz wdrożenia mechanizmów korygujących jest minister właściwy do spraw informatyzacji.

58. Celem art. 10 jest umożliwienie zakończenia postępowań przed sądem powszechnym wszczętych w czasie obowiązywania dotychczasowych przepisów i niezakończonych ostatecznie do dnia uchylecia art. 22 u.d.i.p.

59. W art. 23e ustawy uregulowano kwestię umów na wyłączność, która została zawarta w art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/98/WE. Przepis dyrektywy przewiduje, że istniejące umowy na wyłączność, które nie są umowami w zakresie dostarczania usług w interesie publicznym, wygasają wraz zakończeniem kontraktu, a w każdym przypadku w dniu 31 grudnia 2008 r. W przypadku istnienia umowy, która nosi znamiona umowy na wyłączność, objęta jest zakresem przedmiotowym ustawy, a nie można uzasadnić jej funkcjonowania wykonywaniem zadań publicznych, musi ona zostać zakończona. W związku z powyższym, zgodnie z art. 23e, postanowienia tych umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wygasają z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

60. Ustawa wchodzi w życie w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw RP, z wyjątkiem przepisów dotyczących repozytorium, które ze względu na potrzebę

przeprowadzania odpowiednich przedsięwzięć technicznych i organizacyjnych – wejdą w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia w Dzienniku Ustaw RP.

Problematyka uregulowana w projekcie ustawy nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt regulacji nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Do projektu ustawy dołączono tabelaryczne zestawienie przepisów dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego z przepisami projektu ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

I. Podmioty, na które wpływa projekt aktu prawnego

Zmiany wprowadzone ustawą dotyczą dwóch kategorii podmiotów:

1. Wykonujących zadania publiczne, które zostały włączone w zakres podmiotowy ustawy:

1) Prezesa Rady Ministrów,

2) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych,

3) inne państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej,

4) inne osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:

a) finansują je w ponad 50 % lub

b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub

c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub

d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego,

5) związki podmiotów, o których mowa wyżej.

2. uprawnionych do ponownego wykorzystywania informacji publicznych.

II. Konsultacje społeczne

W ramach konsultacji społecznych, na etapie konsultacji projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw, projekt przekazano: Polskiemu Towarzystwu Informatycznemu (PTI), Polskiej Izbie Informatyki i Telekomunikacji (PIIT), Krajowej Izbie Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji (KIGEiT), Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan, Stowarzyszeniu Instytutu Informatyki Śledczej oraz Związkowi Pracodawców Branży Internetowej Interactive Advertising Bureau Polska. Ponadto projekt został pozytywnie zaopiniowany i przyjęty przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W trakcie konsultacji społecznych zasadnicze uwagi zgłoszone przez stronę społeczną dotyczyły następujących kwestii:

- propozycji zmiany dotychczasowej definicji „informacji publicznej”, tak aby implementowała definicję „podmiotu prawa publicznego”, „ponownego wykorzystywania” oraz „dokumentu”, w rozumieniu odpowiednio art. 2 pkt 2 i 3 oraz pkt 4 dyrektywy 2003/98/WE – uwagę uwzględniono i postanowiono pozostawić dotychczasowe brzmienie przepisu,
- zakresu podmiotowego regulacji dotyczących ponownego wykorzystywania informacji publicznej oraz wyłączeń z zakresu jej regulacji – uwagę odrzucono ze względu na zarzuty Komisji Europejskiej, która w swoich wszystkich stanowiskach wyraźnie wskazywała na pominięcie pewnej kategorii podmiotów z dyrektywy 2003/98/WE,
- pozostawienia podmiotom zobowiązanym opcji wyboru w zakresie określenia warunków ponownego wykorzystywania posiadanych informacji publicznych, między dwoma wariantami: bezwarunkowym i warunkowym wykorzystywaniem – uwagę na tym etapie odrzucono,
- dysponowania bazami danych przez organy władzy publicznej, w szczególności takich, które są dysponentami zbiorów informacji nadających się do ponownego wykorzystywania informacji z sektora publicznego – uwagę częściowo uwzględniono w ten sposób, iż uzupełniono założenia o stosowne wyjaśnienia,
- opłat, a w szczególności użytego określenia „rozsądny zysk z inwestycji” – uwagę uwzględniono, bowiem prawidłowe tłumaczenie dyrektywy 2003/98/WE powinno odwoływać się do pojęcia „rozsądnego zwrotu z inwestycji”,
- terminu rozpatrywania spraw o udostępnienie informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania – uwaga została odrzucona ze względu na maksymalne terminy wskazane w dyrektywie 2003/98/WE.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem tego aktu prawnego w trybie ww. ustawy.

III. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wprowadzenie nowego trybu udostępniania i ponownego wykorzystywania informacji publicznej – systemu skatalogowanych repozytoriów służącego do udostępniania zasobów informacyjnych – wiąże się z pewnymi kosztami dla budżetu państwa. System taki powinien być w pełni przeszukiwalny, pozwalający tworzyć różnorodne i przekrojowe w skali kraju zestawienia informacji publicznej w trybie on-line, obejmujące swym zakresem dowolnie wybrane zestawienia podmiotów i realizowanych przez nie działań. System repozytoriów z założenia nie będzie przy tym zapewniał dostępu do rejestrów publicznych, a jedynie odnośniki prowadzące do rejestrów dostępnych w otwartym Internecie.

Koszty funkcjonowania systemu można podzielić na:

- a) przygotowanie infrastruktury wraz z aplikacją,
- b) przygotowanie zasobów informacyjnych do udostępnienia,
- c) utrzymanie repozytoriów.

Ad a

Biorąc pod uwagę poniesione już inwestycje na rzecz budowy systemu quasi-repozytoriów i rejestrów w poszczególnych resortach, proponuje się stworzenie wspólnego katalogu, dzięki któremu użytkownicy mogliby uzyskać dostęp do danych w jednym miejscu w formacie umożliwiającym odczyt cyfrowy i kompilacje danych. Podobne katalogi powstały w szeregu krajów europejskich oraz w Stanach Zjednoczonych (dla przykładu: www.data.gov, www.data.gouv.fr oraz www.data.gov.uk). Z uwagi jednak na fakt, iż obecne quasi-repozytoria resortowe są dopiero w początkowym stadium rozwoju, a szereg instytucji w ogóle nie prowadzi tego typu inwestycji teleinformatycznych, proponuje się zbudowanie infrastruktury uzupełniającej. Byłaby ona wykorzystywana do przechowywania i udostępniania tylko takich danych, dla których nie istnieje odpowiednia infrastruktura dostępowa w resortach. Infrastruktura ta będzie korzystała z mechanizmów platformy ePUAP, rozwijanej przez Centrum Projektów Informacyjnych MSWiA w ramach projektu ePUAP2.

W pierwszym etapie konieczna będzie zatem budowa systemu umożliwiającego stworzenie katalogu oraz centralnego repozytorium, w którym przestrzeń współdzielona byłaby przez ministerstwa nieposiadające własnego systemu teleinformatycznego do udostępniania danych

(w postaci tekstowej). Na podstawie kosztorysów opracowanych dla innych projektów o podobnej specyfikacji sprzętowej (na przykład Wrota Podlasia), szacuje się, że koszt pierwszego etapu nie przekroczy 8 000 000 zł. Oszacowanie to potwierdzają szacunki CPI dotyczące budowy Scentralizowanego Systemu Dostępu do Informacji Publicznej. Zgodnie z wariantem III tego opracowania zakładającym „stworzenie aplikacji z nieograniczoną licencją na udostępnianie podmiotom zobowiązanym do prowadzenia stron podmiotowych BIP“ koszt całkowity wynosił 7 841 400 zł.²⁾

Ad b

Jeśli chodzi o przygotowanie zasobów informacyjnych do udostępnienia, koszty przygotowania tych zasobów przez podmioty zobowiązane należy podzielić na dwie grupy:

- koszty udostępniania zidentyfikowanych, istniejących baz, oraz
- koszty udostępniania niezidentyfikowanych baz, które będą mogły zostać szczegółowo oszacowane po przeprowadzeniu gruntownej analizy ilości i jakości zasobów będących w posiadaniu poszczególnych ministerstw.

Koszty udostępniania pierwszej grupy nie powinny przekroczyć łącznie 250 000 zł.

Koszty udostępniania drugiej grupy, udostępniane w późniejszym terminie, mogą być określone po dokonaniu odpowiedniej analizy. Z uwagi na wymogi reguły wydatkowej proponuje się określenie maksymalnej kwoty w wysokości 10 000 000 zł na udostępnienie wszystkich przydatnych zasobów, które nie są obecnie przygotowane w sposób umożliwiający ich udostępnianie.

Prace przygotowawcze, jak i prace koordynacyjne, prowadzone powinny być przez odpowiedni zespół. W związku z powyższym konieczne jest utworzenie w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (jako podmiotu najlepiej przygotowanego do koordynacji prac międzyresortowych) komórki organizacyjnej, składającej się z około ośmiu pracowników. Osoby te przedstawią rekomendacje dotyczące kolejności udostępniania zasobów (biorąc pod uwagę ich przydatność, atrakcyjność z perspektywy ponownego wykorzystywania oraz kreowania rozwiązań innowacyjnych) oraz dokonają szczegółowego oszacowania kosztów przygotowania zasobów informacyjnych do udostępnienia w skatalogowanym repozytorium. Osoby te w dalszej kolejności będą koordynować proces udostępniania zasobów

---

²⁾ W kalkulacji tej ujęte zostały koszty aplikacji (CMS), serwery WWW oraz serwery aplikacyjne zapewniające ruch z Internetu poprzez CMS do serwera bazodanowego (2 procesory 4-rdzeniowe, 16 GB RAM, 4 HDD x 160GB; kontroler RAID: 0,1,5,19; 2 x100/1000 Mbps, redundantne zasilacze i wentylatory oraz system operacyjny), serwery bazodanowe udostępniające dane dla CMSa (po 2 procesory Dual Core Intel E7220, 2,93GHz, 32 GB RAM, 5 HDD x 146 GB, pamięć masowa o pojemności minimum 16 dysków po 146 GB przy minimum 8).

informacyjnych oraz wspierać resorty w tym procesie. Komórka stworzona byłaby z obecnych zasobów kadrowych KPRM i nie łączyłaby się z koniecznością zwiększenia zatrudnienia. Niezbędne prace przygotowawcze w resortach prowadzone byłyby w oparciu o istniejące zasoby ludzkie i zasoby infrastrukturalne.

Ad c

Jeśli chodzi o koszty utrzymywania repozytoriów, będą one nieznacznie różnić się od kosztów obsługi Scentralizowanego Systemu Dostępu do Informacji Publicznej. Szacowany koszt łączny utrzymania SSDIP wynosi około 450 000 – 500 000 zł rocznie i obejmuje opłaty za powierzchnię serwerową, energię elektryczną, klimatyzację, łącza oraz obsługę administratorów. Jednocześnie można jednak oczekiwać wzrostu wpływów do budżetu z tytułu podatków PIT, CIT i VAT, związanych z działalnością komercyjną w oparciu o informację publiczną.

Limit wydatków jednostek sektora finansów publicznych na działania związane z realizacją ustawy w latach 2012 – 2021 (łącznie dla wszystkich zadań na dany rok budżetowy), zgodnie z art. 50 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) został przedstawiony w poniższej tabeli:

Rok	Budżet państwa	Jednostki samorządu terytorialnego i ich jednostki organizacyjne	Pozostałe jednostki sektora finansów publicznych
2012	5.550.000 zł	0 zł	0 zł
2013	5.550.000 zł	0 zł	0 zł
2014	1.550.000 zł	0 zł	0 zł
2015	1.550.000 zł	0 zł	0 zł
2016	1.550.000 zł	0 zł	0 zł
2017	1.500.000 zł	0 zł	0 zł
2018	1.500.000 zł	0 zł	0 zł
2019	1.500.000 zł	0 zł	0 zł
2020	1.500.000 zł	0 zł	0 zł
2021	1.500.000 zł	0 zł	0 zł
razem	23.250.000 zł	0 zł	0 zł

Założenia:

- limit wydatków w pierwszym etapie: 8 000 000 zł. Pierwszy etap zostanie zakończony w 2012 r. W roku 2012 zostanie poniesione 4 000 000 zł, w roku 2013 zostanie poniesione 4 000 000 zł,
- 250 000 zł na koszty udostępnienia pierwszej grupy danych będzie ponoszone sukcesywnie w wysokości 50 000 zł/rok (5lat),
- 10 000 000 zł na koszty udostępnienia drugiej grupy danych będzie ponoszone sukcesywnie w wysokości 1 000 000 zł/rok (10 lat),
- szacowany koszt łączny utrzymania SSDIP: 500 000 zł/rok (10 lat).

Miernikiem realizacji postanowień ustawy jest ilość zasobów informacyjnych udostępnianych w centralnym repozytorium informacji publicznych. Ze względu na to, że centralne repozytorium jest nowym rozwiązaniem, a zasób informacyjny przeznaczony do umieszczenia w nim będzie każdorazowo określał Prezes Rady Ministrów, trudno określić w chwili obecnej wartość miernika.

Mechanizmy korygujące, o których mowa w art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mające zastosowanie w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków będą polegać na zmianie kosztów realizacji zadań publicznych wykonywanych na rzecz obywateli, w szczególności przez racjonalizację wydatków związanych z utrzymywaniem i obsługą techniczną systemu oraz obniżenie kosztów obsługi serwisowej urządzeń wchodzących w skład tego systemu, wykorzystanie innych rozwiązań technologicznych lub techniczno-organizacyjnych w zakresie funkcjonowania systemu. Organem odpowiedzialnym za monitorowanie wykorzystania limitu wydatków na wykonywanie zadania przez jednostki sektora finansów publicznych oraz za wdrożenie mechanizmów korygujących jest minister właściwy do spraw informatyzacji.

Finansowanie infrastruktury i usługi będzie pochodzić ze środków będących w posiadaniu dysponentów poszczególnych części budżetu.

Wejście w życie przedmiotowej regulacji nie spowoduje skutków finansowych dla jednostek samorządu terytorialnego.

IV. Wpływ regulacji na rynek pracy, wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowana ustawa może mieć wpływ na rynek pracy. W preambule dyrektywy 2003/98/WE podkreśla się, że „produkcja zasobów cyfrowych dała początek szybkiemu tworzeniu miejsc pracy i proces ten trwa nadal” (motyw 3). Gospodarka oparta na wiedzy generuje miejsca pracy, a wprowadzenie zasad ponownego wykorzystywania informacji publicznej podmiotów publicznych pozwoli na jej dalszy rozwój.

Wdrożenie projektowanej ustawy powinno poprawić konkurencyjność gospodarki, a przede wszystkim przedsiębiorstw, których przedmiot działalności związany jest z przetwarzaniem informacji. Ochronę konkurencji mają zapewnić głównie przewidziane w ustawie zasady przejrzystości, niedyskryminacji i niewyłączności.

V. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Proponowana regulacja nie będzie miała bezpośredniego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.